

af Finansministeren. Jeg anser det overhovedet ikke for meget rimeligt her i Tinget at fremstille Sagen saaledes, at Tingets Stilling er fuldkommen ligegyldig. Jeg ser, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet i Folketinget har sagt, at Landstingets Finansudvalg var en fuldkommen Latterlighed. Det er meget sagt, naar der i adskillige Love henvises til, at Regeringen har at forhandle med Landstingets Finansudvalg for at opnaa Tilslutning til sine Forslag eller Foranstaltninger, og uden Landstingets Finansudvalgs Tilslutning kan disse Foranstaltninger ikke træde i Kraft. Men jeg indrømmer, at Landstingets Finansudvalg blev skabt af Kamphensyn paa en Tid, da der var en stærk Modsætning mellem Folketing og Landsting, men det var ganske sikkert under den tidligere Forfatning. Under den nuværende Forfatning synes Forholdet mig dog anderledes, og at gaa ud fra, at Landstinget ingenting betyder, er neppe klogt. Man siger, at man ikke skal tale om Strikke i hængt Mands Hus — man skal neppe heller tale om Strikke og Hængning i den Mands Hus, med hvem man vil staa paa Forhandlingsfod, og derfor er jeg tilfreds med, at den højtærede Finansminister stiller sig i Modsætning til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet paa dette Punkt.

Jeg har nogle Bemærkninger at gøre til den højtærede Finansminister i Anledning af den Forhandling, der førtes i Gaar. Jeg tør maaske straks sige, at jeg vil opfordre den højtærede Finansminister til ikke at hengive sig til en vis Tilbøjelighed, som jeg synes han viste i Gaar, til at gaa udenom de Spørgsmaal, der foreligger, ved at tale om andre Ting eller ved at holde smaa populærvideenskabelige Foredrag for det høje Ting; enten om Forholdet mellem Gulddækning og Seddelomløb eller om Forholdet mellem Laan i Nationalbanken og Skatkammerbeviser. Ting, jeg i Virkeligheden kun ganske flygtigt havde strejft. Saa-danne Foredrag bider ikke paa mig, jeg er for gammel til at lære noget — utvivlsomt —, og jeg tror, at Landstingets Medlemmer er saa oplyste, at det heller ikke er nogen Nytte til for dem. Holder vi os til Kærnen i Sagen, er det af nogen Betydning, om Finansministeren vilde erklære sig over de Spørgsmaal, der er forelagt af mig.

Det første Spørgsmaal drejer sig om Fortolkning af Loven om Valutaforanstaltninger af 20. December 1924. Jeg kan ikke komme fra den Opfattelse, at i § 5 stilles det saaledes, at Valutaydelsen skal bruges til Formindskelse af Seddelomløbet. Hvorledes denne Valutaydelse nu bagefter for-

mer sig, er ikke det afgørende, Spørgsmaalet er: hvad er Lovens Formaal med Valutaydelsen? Og det er Formindskelse af Seddelomløbet. Jeg tror ikke, Finansministeren kan benægte, at dette Formaal har man nu naaet, idet Seddelomløbet er faldet fra December 1924 til Marts 1926 med 150 Mill. Kr., et saa stort Beløb, som man ikke den Gang havde forudset man kunde naa. Og nu synes jeg ikke, den højtærede Finansminister bør undres over, at jeg sammenstiller Seddelomløbet med Gulddækningen, altsaa med Metalfondens Størrelse, thi saa længe jeg kan huske — og jeg kan huske længere end den højtærede Finansminister —, har man anvendt den Fremgangsmaade for at undersøge, hvorvidt Seddelomløbet var for stort eller ikke. I dette Øjeblik er Forholdet altsaa det, at Metalfonden kan dække $\frac{2}{3}$ af Seddelomløbet. Længere behøver man ikke at naa, thi da er Inflationen fuldkommen standset. Nu sagde vel den højtærede Finansminister i Gaar, hvad jeg ikke synes vedkommer os her, at Nationalbanken nok kunde ønske en endnu ringere Seddelmængde end den, der findes i Øjeblikket. Det undrer mig noget, at Nationalbanken ønsker det, for hvad skal egentlig Nationalbanken tjene Penge ved? Den har ganske sikkert sin Aktiekapital, der ikke er meget stor, sin Reservefond og sin Udlygningsfond, men det er dog Seddelmængden, den tjener ved, og der fordres jo af Nationalbanken, ogsaa af Staten, at den skal tjene endog overmaade mange Penge, og hvis den ikke har et Seddelomløb, som gør den i Stand dertil, ser jeg ikke rigtig, hvorfra Pengene skal komme, oven i Købet i en Tid, da Nationalbanken maa tabe Penge paa forskellige Maader, jeg ikke behøver at komme ind paa — den har lige tabt Penge ved Landmandsbankens Sammenbrud paa ny, og den maa tabe Penge paa sine Valutaforanstaltninger. Derfor synes jeg ikke, vi ganske kan lade dette Spørgsmaal udenfor. Derimod forekommer det mig uimodsigeligt — den højtærede Finansminister har heller ikke modsagt det —, at Seddeludstedelsen nu er kommet ned paa saa lavt et Stade, at Formaalet med Loven om Valutaforanstaltninger er naaet. Og saa spørger jeg: skal da Valutaydelsen alligevel vedblive? Jeg ved, den skal det ifølge Loven, men jeg mener paa den anden Side, at vi er naaet saa langt ved Hjælp af det ene Middel til Seddeludstedelsesformindskelse, nemlig Afbetalingen af Laanet i Nationalbanken, at man med fuldkommen Sikkerhed kan forudse det Tidspunkt, da Maalet vil være naaet: om et halvt Aarstid, henved 1. Ok-